

Fjäriln T-vingad...

Klockan var faktiskt 7.33 och det var morron i tunnelbanan.

De gröna tarmarna med sitt mänskliga innehåll snodde fram och åter i tunnlarnas invecklade kanaler. Stannade och pyschade och gnisslade.

Folk lät sig trängas ut för att ta en annan tarm åt något annat håll eller för att vinschas upp mot Slussens komplicerade nervnät av karusellgator.

Fast den här morron hände nåt märkligt.

I en av de allvarliga vagnarna uppstod plötsligt en Fjäril.

Vem vet. Kanske hade den flugit på i Högdalen. Kanske i Rågsved.

Möjligen hörde den hemma på ängarna i höghusskuggan i Hagsätra.

Där den fladdrat omkring och kollat in blommor.

Kanske blev den nyfiken på den långa gröna larven. Tänkte sej att se när den förpuppades och blev till en stor frände som på jättevingar svepte upp över södra förortererna.

I alla fall kom fjärilen på utan femtikort.

Och nu var fjärilen vid Slussen och chooken hade varit stor.

Den kröp fram bakom ett av de likbleka lysrören och tittade sorgset över en otrygg värld.

För det finns nog ingen trygghet för en fjäril hos Vademecumtjejens blanka tänder på annonsen ovanför fönstret i en T-vagn.

Mer-Äpplets syrliga friskhet var bara offset. För att inte tala om Bio-Luvil och Bliw. Något av Värme kanske fanns hos Njuka Lilla Under men inte som på Ängen.

Nu såg alla på fjärilen.

Alla ~~skrämt~~^{skrämt} blickar som för en stund sedan kolliderat med varandra i ~~skrämt~~ tiondelssnabba skrämda granskningar fick nu äntligen något att utan skamkänslor följa med Ögonen.

Det gick en lätt rysning av vänligt liv genom vagnen.

-Citronfjäril. viskade någon generat.

Andra lyssnade. Citronfjäril, Tänka mej.

Nu var fjärilen och alla andra i dödsörkret mellan Gamla Stan och T-centralen.

Fjärilen försökte söka skydd i högtalaren. Men så raspade den med sitt "T-c...ntr...n....omstigan mt Ropsta....."

Fjärilen fick nervsammanbrott och dalade mot golvet med hjälplöst flippande vingar.

Studsade hjälplöst mot en galon~~soffa~~^{grön} soffa, stötte emot en av de bruna stängerna för svettiga händer och föll ner i golvräfflorna.

Folk började knorka på varann för att komma av. Men fötterna lyftes i alla fall försiktigt över den plats där fjärilen var.

Men så kom en alldeles särskilt snäll-ögd gammal dam. En av dem där som alltid finns i stan på sommaren. Med flortunna vita handskar, vit stråhatt och en ~~vit~~ vit plastad handväska, stor nog att rymma ett möblemang.

Åh, hon var söt.

När hon gick förbi fjärilen satte hon graciöst sina vita lilla sko rakt på fjärilen och ryckte till.

Det var som att fimpa en cigarett mot golvet.

Det krasade lite. Fast inte hördes det så mycket.

Så log damen och nickade mot en pojke som lämnade plats för henne vid utgången.

Kvar i räfflorna låg en våt fläck med fragmentariska vingar groteskt slängda runt om.

Klockan var 7.43 och det var morgon i Tunnelbanan.

En fjäril från Söderort fick aldrig se Odenplan.